50e jaar. — Nr 43. Zaterdag, 11 APRIL 1903.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week 6 franks per jaar
Twee » » 5 »
Een » » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 11 APRIL 1903.

VAN ALLES WAT.

Uit de besluitselen door de Kamer genomen, blijkt dat de bespreking der begrootingen weer zal onderbroken worden en en waarschijnlijk voor zeer lang.

Inderdaad, wanneer op 5 Mei de Kamer hare werkzaamheden zal hernemen, is het de wet op de werkongevallen, die het eerst aan de beurt is.

De commissie aan dewelke dit ontwerp met al zijne amendementen verzonden is, gaat in haar werk vooruit, maar is nog niet aan het einde harer taak.

Het verslag zal gedrukt en uitgedeeld worden tijdens de vacantie.

Men zegt dat de commissie, na het terreinzeniverd te hebben van al de amendementen en onderamendementen, die het misvormden, zich heeft aangesloten bij een stelsel, dat de verplichte verzekering zeer nabij komt.

Het gouvernement zou het eens zijn met de meerderheid der commissie.

* *

Het wetsontwerp Woeste, tegen de vuile liedjes en redevoeringen, heeft ook de voorkeur bekomen op de begrootingen.

Deze beslissing is te rechtvaardigen, omdat men geene lange bespreking over dit ontwerp moet voorzien. Al de kwesties van grondbegin zijn bij de eerste stemming opgelost en het ontwerp komt enkel weer voor de Kamer omdat de Senaat er den opstel heeft van gewijzigd.

Welnu, men is het eens om te erkennen dat de formuul door den Senaat aangenomen met nog meer juistheid de overtreding aanduidt die men straffen wil.

In die voorwaarden zou men denken dat het ontwerp zonder bespreking kan gestemd worden, maar dat is niet het gevoelen van eenige dweepers van de linkerzijde, welke zich gereed maken opnieuw het grondbegin van den ontworpen maatregel te bestrijden.

In rechtelijke taal noemt men dat : een beoordeelde zaak weer in bespreking brengen.

De Kamer van volksvertegenwoordigers heeft ten minste, zoo zeer als eene rechtbank, het recht, hare beslissingen te doen eerbiedigen.

* *

Hoe overladen de dagorde der Kamer ook zij, zal de rechterzij er aan houden, niet naar een anderen zittijd te laten verzenden het ontwerp tot bescherming der gemeentebedienden tegen de willekeurige afzetting waarvan zij somtijds het slachtoffer zijn, omdat zij de denkwijze niet deelen van eenen burgemeester-vrijdenker, of van eenen sectarischen schepene.

De omstandigheden zullen denkelijk de Kamer aanzetten deze maatregel tot bescherming der vrijheid van geweten der gemeentebedienden te stemmen in den loop van dezen zittijd.

Daar er in October gemeenteraadskiezingen zullen plaats hebben, en in de meeste steden en groote nijverheidscentrums fel zullen betwist worden, is het noodig al de bedienden de vrijheid te waarborgen van te stemmen volgens hun geweten, zonder weerwraak te moeten vreezen van de autoraten, die troonen op sommige stadhuizen.

* *

Wat het voorstel van abbé Daens betreft, strekkende om slechts een enkel kiezerkorps te hebben voor de kiezingen van alle graden, het is bestemd om met eene begrafenis van eerste klas te verdwijnen.

Indien, op advies van minister de Trooz, het in aanmerking is genomen, en naar de secties verzonden, is dat niet meer dan eene gewone beleefdheid er aan bewezen. Het zal vallen in de onderste schuif, waaruit al de ongeriegen van *citoyen* Vandervelde het niet meer te voorschijn zullen doen komen.

* *

DE BANDIETERIJEN die op 't op oogenblik bijna gansch het land door bestatigd worden, vinden, volgens de liberalen, hunne oorzaak in de twintigjarige overheersching der katholieken en ook omdat de catholieke zedleer den mensch verdierlijkt !

Wij, integendeel, en wij denken in de waarheid te zijn, schrijven het toe aan de verspreiding der liberale leers elsels en de gedurige predicatiën der socialisten die den dorst naar aardsche goederen aanvuren en luid uitroepen dat eigendom diefstal is. Ook de hedendaagsche bandieten zijn in overgroote meerderheid kweekelingen der Scholen zonder God ons door de liberalen van 1876 tot 1884 opgedrongen.

Ziedaar de oorzaak der heerschende bandieterij !

PASCHEN.

Alleluia !
De blijde dag van 's Heeren verrijzenis, Paschen is verschenen.
Alles op dezen vreugdedag is opgewonden, alles juicht, alles jubelt, alles zingt God ter eere : Alleluia ! Hij is verrezen !
Hoort hoe het blijde geschal van klokken groot en klein over gansch het aardrijk den alouden zeg-kreet herhaalt ! Alleluia ! Hij is verrezen !
Hoort hoe verrukkelijk de loftzangen met de statige en golvende orgeltoonen door de tempelbogen hemelwaarts opstijgen : Alleluia ! Hij is verrezen !
't Is feest !
En voor wie ?

* *

Ziet ze daar beweegloos staan bij het steenen graf van Jesus, de oogen rood geweend, de boetelinge, Maria Magdalena.
De lijfde, de erkentelijke liefde, heeft haar aan de rustplaats van haren Geliefde als vastgenageld. En als Petrus er Johannes iijlings komen toegesneld en nederblikken in 't ledig graf, toen breft zij reeds den Verrezene in zijne glorie gezien, toen heeft zij reeds met de aanmoedigende toespraak der engelen, haren naam uit Jesus' mond gehoord.
Hare tranen zijn opgedroogd ; in hemelzoete vreugde zijn ze veranderd.
Hoe menige Magdalena, hoe menige gevallene die ook is opgestaan, heeft heden deze blijde stem van troost en liefde vernomen bij de Tafel des Heeren, waar de verschijning des Verrezenen geheel heroieuwd wordt !
Voor hen allen is het heden feest, en vreugdevol mogen zij juichen : Alleluia !

* *

Ziet ze daar droef en angstig van harte heensteppen naar 't lieflijk dorpje van Emmaüs, die twee discipelen ?
O ! wat al pijnlijke gedachten folteren hunnen geest.
Hij, dien zij voor den waren Messias hielden was aan het schandig kruisaanal gestorven : doch waar bleef nu de verlossing, waar het rijk van David, waar het heil van Israël ?
Terwijl zij alzoo twijfelmoedig spraken, naderde Jezus tot hen, maar wilde niet herkend worden.
Doch waarom begint opeens hun hart te branden ? Waarom zijn zij als gekluisterd aan de lippen van dezen vreemdeling die hen door de Profeten bewijst, dat zij om den kruisdood van Jesus niet moesten wankelen in hun geloof ? Blijf met ons, hebben zij tot hem gezegd. En hij blijft : hij neemt, hij zegent het brood dat hij hun toereikt... en hunne oogen werden geopend. De Heer was waarlijk verrezen ; zij hadden Hem herkend, hunne oogen hadden hun Heiland gezien !
Wat gelukkig oogenblik !
Hoe rooirend werd deze dagen in onze kerken het lijden en de dood van Jezus herdacht ! Och zoo menig christenhart wierd dgardoor van medelijden en aandoening geschokt.
Zij ook, zij verwachtten met ongeduld Paschdag, den dag van Jesus' triomf, den dag hunner verlossing. Jezus is tot hen genaderd, heeft hun hart doen branden ; zij hebben hem herkend in 't breken van het brood, in de Heilige Communie die zij ontvangen hebben.
Voor hen allen is het heden feest, en vreugdevol mogen zij juichen : Alleluia !

* *

Ziet ze daar bezeerd en angstig van harte heensteppen naar 't lieflijk dorpje van Emmaüs, die twee discipelen ?
O ! wat al pijnlijke gedachten folteren hunnen geest.
Hij, dien zij voor den waren Messias hielden was aan het schandig kruisaanal gestorven : doch waar bleef nu de verlossing, waar het rijk van David, waar het heil van Israël ?
Terwijl zij alzoo twijfelmoedig spraken, naderde Jezus tot hen, maar wilde niet herkend worden.
Doch waarom begint opeens hun hart te branden ? Waarom zijn zij als gekluisterd aan de lippen van dezen vreemdeling die hen door de Profeten bewijst, dat zij om den kruisdood van Jesus niet moesten wankelen in hun geloof ? Blijf met ons, hebben zij tot hem gezegd. En hij blijft : hij neemt, hij zegent het brood dat hij hun toereikt... en hunne oogen werden geopend. De Heer was waarlijk verrezen ; zij hadden Hem herkend, hunne oogen hadden hun Heiland gezien !
Zint in eene zaal met gesloten deur, daar zitten de apostelen met elven en eenige andere discipelen bijeengeschaard.
Treurend op dezen plechtigen avond schijnt hun alles voorkomen. De blijde tijding der Emmuisgangers heeft bij hen noch verwondering, noch algemeene vreugde gebaard. Reeds weten zij dat hun Meester, van de dood verrezen, aan Simon verschenen is. Maar waren zij allen zijne apostelen en leerlingen niet ? Waarom zich dan aan allen niet vertoond ?
En terwijl zij zoo tusschen hoop en wanhoop, tusschen vreugde en droefheid verkeerden, daar staat Hij op eens, de Verrezene in hun midden... Zij hebben Hem gezien, Hem gehoord, Hem aangezraakt... 't is Hij ! Ja, de Heer is waarlijk verrezen, alle twijfel is verdwenen, nieuwe moed is weer ingestort.
Och ! wat was het dezer dagen toch stil en doodsch in onze kerken ! De altaren stonden naakt en bloot, alle licht was uitgedoofd, de klokken zwegen, het orgel sliep en Jezus rustte in het graf. De kerk was in rouw !
En maakt, en duister, en rouw was het in menige zi ! ! 't Was er strijd tusschen hoop en wanhoop ! Maar daar weergalmden opeens de blijde klokkentonen : Alleluia ! Uw vertrouwen herleefde : gij verscheent in Gods tempel, en God verschen in U ! Vreest niet, zegde hij, de vrede zij met U !
Gij hadt uwen Paschen gehouden, zij mocht de Paaschvreugde genieten, juichen : Alleluia !

* *

Paschen !
't Is feest !
Het feest der liefde voor den boeteling ! Alleluia !
Het feest des geloofs voor den twijfelaar ! Alleluia !
Het feest der hoop voor den kleinmoedige ! Alleluia !
Paschen ! Jezus komt tot mij ! Alleluia.

DE Godsdienst en de Kiezingen.

Dat wij, katholieken, ongelijk hebben de godsdienstkwestie te mengen in de kiezingen, dat het verkeerd handelen is de politiek te brengen in de gemeentekiezingen en men wel zou doen daarin enkel strijd te voeren voor de stoffelijke belangen, deze en nog andere valsche gedachten zoeken de liberalen en socialisten bij hunne lezers ingang te doen vinden.

Welnu, verleden week werd te Brussel een plaatselijk Congres der vrijdenkerij gehouden, waarin de beslissingen de korteichtige menschen de oogen moeten openen. Dit congres bestond grootendeels uit liberale en socialistische gekozenen en propagandamakers, en er werd daaronder beslist, de gemeenteraadsleden wel aan te bevelen, zooveel mogelijk te werken om de goddeloosheid in de gemeentescholen te verspreiden. Zij zullen, onder andere, maatregelen moeten nemen, opdat de catechismuslessen in de scholen zoo weinig mogelijk door de leerlingen gevolgd worden, en in de benoemingen van schoolmeesters en schoolmeesteressen moeten zij degenen kiezen, die weigeren het godsdienstig onderwijs te geven !

Men ziet daaraan welk groot belang zelfs de gemeentekiezingen opleveren onder opzicht van godsdienst, onder opzicht van onderwijs en opvoeding ; men ziet daaraan hoe noodig het is de liberalen en socialisten overal aan de deur te zetten, en altijd en overal enkel te kiezen voor goede katholieke kandidaten die, behalve dat zij nog beter dan liberalen en socialisten de stoffelijke belangen behartigen, de hoofdzakelijkste van al de belangen, deze van den godsdienst, niet vergeten. Houden wij aan dien regel niet, dan leveren wij de opkomende jeugd in de macht der vrijdenkerij en der loge, en wat er dan van het land zou geworden, dat kunnen wij nu maar al te wel aan het ongelukkig voorbeeld van Frankrijk zien. Dat onze medeburgers dat eens goed overwegen.

Sluit het Cartel, brave liberalen !

Ziehier hoe de *Peuple* gisteren de liberalen beoordeelt :

Wanneer men aan dit verleden denkt, dan begrijpt men waarom het liberalism zoodanig in discredit is blijft.

Het liberalism !..... 't Is een bankroetier, die vraagt opnieuw zaken te mogen doen ; *'t is een bedrieger*, die vraagt terug aan de speeltafel te mogen zitten : *'t is een gediskwalifieerd jockey*, die opnieuw op het koerspeld zou willen komen. Hij ziet er beroumhebbend uit, hij beloft goud en bergen, maar men mistrouwt hem, als de versleten centen, waarvan men de voor- of keerzijde niet meer kan onderscheiden.

Hij stelt zich voor als de vertegenwoordiger van het *juste milieu*, tusschen de uiterste denkbeelden ; maar als men hem vraagt zijn rekbaar en oobepaald program in tastbare hervormingen om te zetten, dan ziet men spoedig dat *de oude zondaar* niet verbeterd is en dat hij in zijn uitgedroogd hart zijn wantrouwen, zijn haat tegen het proletariaat heeft bewaard en zijn besluit, als een kanker ingeworteld is, van niets toe te geven, wat zijn overdreven aandeel in de stoffelijke voordeelen der maatschappij kan vermindaren.

Eergisteren was het *citoyen* Picard die ook in *le Peuple*, een nog schooner portret van de liberalen teekende.

Zoo worden ze dag in dag uit beleedigd, beschimpt, geschopt, gestampt en in het aangezicht geslagen door de socialisten.

En, als de kiezing nadert, dan gaan ze met hunnen hoed in de hand, nederig, de stemmen afbedelen van diezelfde rooden, die hen uitmaken voor bankroetiers, bedriegers, volksbaters, baaien, en andere lieve dingen meer.

Oh ! Het liberalism is zoo'n groote partij ; zijne waardigheid is verbeven en hoog als de Himalaya... 't Is om te barsten van lachen als ge die mannen samen op één lijst ziet staan.

ONZE LIBERALEN

hebben waarlijk geen geluk.

Over eenige maanden kondigden zij met groot lawijd aan dat zij plechtig den kiesstrijd gingen openen. Talrijke affichen, op al de hoeken der straten aangeplakt, brachten deze merkwaardige gebeurtenis aan de kennis onzer verbaasde medeburgers. Daar zij in hunne zaagen geene sprekers telden welke zij bekwaam vonden het liberaal evangelie te prediken, deden onze tegenstrevers twee vreemdelingen afkomen, welke zij gelastten in onze stad de schoonheden van de liberale politiek uit te leggen. Onze medeburgers kennen de liberale politiek maar al te goed. Zij hebben ze aan het werk gezien in den tijd toen de liberalen de onbetwiste meesters op het stadhuis waren en zij hebben het gebeugen niet verloren der plagerijen en der vervolgingen van allen aard waarvan alsdan de katholieken de slachtoffers waren.

Nooit zag men te Tongeren fiasco zoo volledig als degene die deze famuzige liberale voordracht ten beurt viel. Onze liberalen waren er zoo beschaamd over dat zij op stranden voet bleisten hunne propaganda door middel van voordrachten te staken. Zij hadden zich eens te meer belachelijk gemaakt en vonden zich genoodzaakt iets nieuws uit te vinden.

* * *

Het is toen dat zij hunne toevlucht namen tot het verspreiden van dat vertelselke dat beweerde dat, indien men begonnen was met de uitvoering der werken van de waterleiding, onze medeburgers dit aan de liberalen en aan de liberalen alleen te danken hadden !

Doch dit deuntje was weldra afgezongen. Wij hebben aan onze lezers herinnerd dat het ontwerp der inrichting eener waterleiding te Tongeren op de dagorde der werkzaamheden van den raad, sedert het jaar 1892 stuat ; dat, tusschen 1892 en 1900, de raad zich herhaalde malen en breedvoerig met dit belangrijk voorwerp bezig gehouden heeft ; dat onze schitbare schepen van openbare werken, M. Dr Delvoie, de eerste gedachte van dit groot werk opgevat en het ontworpend verdedigd heeft ; eindelijk dat in 1900, toen de liberalen de meerderheid in den raad kregen, al de voorloopige werken gedaan waren en de kwestie eener waterleiding beslist was !

Dit is voldoende geweest om kort recht te maken met het belachelijk liberale vertelselke door onze tegenstrevers uitgevonden met het oog op de aanstaande gemeentekiezingen.

Ook rept het geuzenbladje daar geen enkel woordje meer over !

Doch het heeft iets anders uitgevonden.

Het spoort onze medeburgers aan, tijdens de aanstaande gemeentekiezingen, tegen de katholieken te stemmen — ik laat u raden waarom, beste lezer — omdat de gemeenteraad van.... *Maeseyck* toegelaten heeft in die stad oude en lommerijke boomen uit te kappen en te verkoopen !

Het zal nogtans deze beweegreden niet zijn die de liberale zeg-praal hier te Tongeren voor gevolg zal hebben.

Het geuzenbladje zal wederom iets nieuws moeten uitvinden.

WATERLEIDING
VAN TONGEREN.

Vertoog der beweegredenen.

VERVOLG.

Wij weten allen dat op zekere uren van den dag, de inwoners der stad zich rond de pompen verdringen en zij dikwijls op grooten afstand en na lang wachten zich kunnen voorzien van het noodige water. Dan nog zijn zij tevreden er te vinden, maar hoe dikwijls gebeurt het niet, gedurende de groote droogte van den zomer, dat de putten volkomen droog liggen ?

In onze straten en op onze bijzonderste groote plaatsen, van af de statie van den ijzerenweg tot aan het Plein, die uitsluitend door de fontein van Berg bediend worden, is men verplicht de pompen gedurende het grootste gedeelte van den dag gesloten te houden, omdat de vergaarbakken geene voldoende hoeveelheid water bevatten.

De gevolgen van dit gebrek aan water zijn noodlottig :

1° Vele inwoners benuttigen het water van den Jeker als drinkwater.

Onbewust van het gevaar waaraan zij zich blootstellen, betalen zij dikwijls hunne lust door eene zware en dikwijls doodelijke ziekte. Wij hebben boven reeds gewezen op de menigvuldige aanwezigheid der besmettelijke ziekte langs den Jeker veroorzaakt door de besmetting van het water, een wezenlijk vergif voor de ongelukkigen die het verbruiken.

2° Het wasschen der straten, pleinen, wegen kan niet behoorlijk geschieden. Gedurende de groote hitte verspreiden onze riolen onaangename, soms stinkende geuren daar er geen water genoeg is om ze volkomen te reinigen.

Voorzeker is dit een groot gevaar voor de openbare gezondheid, gevaar dat eene waterleiding alleen verhelpen kan.

Zonder twijfel ware het wenschelijk de waterleiding te volledigen door een volledig stelsel van onderaardsche rioolen waardoor het spoelwater en alle welkdanige overblijfsels onmiddelijk kunnen afgeleid worden, maar zulk werk zou aan de stad een uitzaye opleggen die geenszins door het nut dezer inrichting zoude gewettigd wezen. Immers, de meeste onzer straten hebben eene sterke helling, zijn van goede riolen voorzien en zullen dus gemakkelijk kunnen gezuiverd worden zoodra er genoeg voorraad van water zal zijn.

In de straten met zachte helling, zooals de St-Truidensche, de Hasseltsche de Maastrichtersteaat en den Piekelpoel, zouden onderaardsche riolen zeker van groot nut zijn, maar om volmaakt te zijn, moesten deze aangelegd worden, volgens het stelsel van « het alles naar de riool » Jammer, dat in de meeste steden gelijk de onze de inkomsten niet voldoende zijn om zulk volmaakt stelsel te bekostigen.

3° De dienst der brandweer zal niet beschikken over te publieke fonteinjes, maar ook over een groot getal bijzondere vertakkingen om alzoo gemakkelijk en spoedig het vuur te bemeesteren.

Wij hebben bewezen dat de stad geen genoegzamen voorraad van water heeft.

Welk is dus de hoeveelheid water die de waterleiding ons dient te leveren ?

Bevoegde mannen antwoorden dat eene go de waterleiding 100 liters per dag en per inwoner moet bezorgen. De steden Thienen, St-Truiden en Hasselt die zich, voor wat het klimaat betreft, in dezelfde voorwaarden als Tongeren bevinden, hebben dit cijfer voor de inrichting hunner waterleiding aangenomen.

Ons ontwerp berust op hetzelfde cijfer, maar houdt tevens rekening van de toenemende vermeerdering der bevolking. Het veronderstelt dat het samenhangende gedeelte der stad binnen 20 à 30 jaren eene bevolking van 11000 inwoners zal tellen, zijnde eene vermeerdering van 2500 zielen, en daarom is onze waterleiding berekend op 1100 Kub. meters water per 24 ure.

Welk is nu het beste stelsel van waterleiding beschouwd onder het oogpunt der ligging onzer stad ?

Deze gansch technische vraag kon alleen door bevoegde aardkundigen opgelost worden. In 1895 en 1896 hebben de geleerde professoren Boulanger en Lohest onze streek grondig bestudeerd en wij laten hier het verslag volgen onze dien Heer Lohest hiercomtrent gemaakt.

A. — *Water van Berg.* — Goed water, maar voor de toekomst ongenoegzaam tegen inzijpelingbeschut ter oorzake van de slechts dunne laag zand (rupélien) die op te leemlaag rust. Te meer, gezien de kleine uitgestrektheid van den heuvel rond de bron van Berg, zal het nooit mogelijk zijn de afleiding te vermeerderen zonder onderaardsche galerijen te graven in de richting van Rixingen en Hoesselt, waarop zijdelingsche galerijen zouden uitkomen, stelsel dat weinig prachtisch is.

B. — *Artesisch putwater* — Dit water is goed onder opzicht der gezondheid, het is goed gefilterd en vrij van alle ziektekiemen. De kleine hoeveelheid mineraal zout, die het bevat, kan de gezondheid niet nadeelig zijn.

De organische bestanddelen er is geenond komen voort van de koolachtige grondlagen waardoor het moet heendringen om op de diepte der putten te geraken.

Deze bestanddeelen zijn echter niet schadelijk.

1° Deze mineraal zouten bederven den smaak en maken het water ongeschikt voor zeker gebruik in het huishouden.

2° Het water is niet frisch.

3° Als men goed water gevonden heeft is men nooit zeker hetzelfde te zullen behouden, want bij het delven van eenen put in de nabijheid kan het gebeuren, indien ze beide in dezelfde waterlaag uitkomen, dat de laatste den eerste gansch droog maakt.

Er blijft ons nog over het water uit de krijtlagen ten zuiden van Tongeren.

Deze verschaffen het water aan de stad Luik en zijn onder alle opzichten uitmuntend.

Luik, den 15 Juli 1896
(Get.) MAX. LOHEST.

Na de uitspraak dezer bevoegde mannen, was de keuze van het water voor onze stad gemakkelijk, een enkel punt moest er nog opgehelderd worden. Daar de waters uit de bronnen van Luik dezelfden oorsprong hebben als die, welke de stad Luik bedienen, is het dan niet te vreezen dat Luik ons eens het water zal ontnemen ?

De bevoegde aardkundigen, hierover geraadpleegd, hebben ontkennend geantwoord.

Er blijft ons niets meer over dan het water van Lauw aan een scheikundig en bacteriologisch onderzoek te onderwerpen. Ons bestuur gelastte hiermede de HH. Malvoz en Denys, professoren der Hoogescholen van Luik en Leuven.

Ziehier de uitslagen der ontledingen door M. Malvoz gedaan.

BACTERIOLOGISCHE ONTLEDING.

Het kweeken op glazen platen volgens de methode van Koch heeft slechts 6 gemeene colonies per kubiek centimeter gegeven.

SCHEIKUNDIGE ONTLEDING.

Deelen (organiek-)	0,0007.
Deelen	0,076.
Magnésia	0,014.
Vaste overblijfsels	0,348.
Ammoniak	ontkennend.
Salpeterachtige zouten (nitrites)	sporen
Chloor sulfiten	middelm. hoeveelh.
Hardheid (Duitsche)	9 graden.
Water	klaar.

Besluit. — Onder bacteriologisch oogpunt beschouwd, is dit water van goede hoedanigheid. Het gehalte kiemen is gering en het water schijnt goed beschut.

Onder scheikundig oogpunt is het zeer goed drinkwater.

Luik, den 19 Mei 1896.
(Get) Dr MALVOZ.
Wordt voortgezet.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Kroningsfeesten van 1904. — Het feestcomiteit van de Kruisstraat heeft verleden dinsdag avond zijne derde vergadering gebouden bij M. Jacques Daerden-Bertrand.

De dagorde dezer zitting was zeer belangrijk.

DE MOORD in den Tunnel.

6de VERVOLG.

Plotseling wekte het vroolijk geblaf van den waakhond, die blijkbaar van de ketting gelaten was, haar uit hare droeve mijmering en herinnerde haar aan het gesprek tusschen hare vader en moeder, dat zij onwillekeurig afgeluisterd had ; haar stiefmoeders gezegde, dat zij de lantaarn nog halen moest, schoot naar te binnen.

Wat konden de twee toch op dit late uur in het kreupelboschken te stellen hebben.

Toen zij, op het punt van zich ter ruste te begeven, hare horlogie opwond, bemerkte zij, dat een der kleine versierselen, die zij aan haar horlogeketting droeg, ontbrak, een klein gouden hartje, dat zij eens van Mabel Butler ten geschenke ontvangen had en nu schoot haar te binnen, dat zij, toen zij de trap opging, iets had hooren vallen : dat moest het goud-en hartje geweest zijn ; zij nam het licht en wilde aanstonds de kamer uitgaan, om er naar te zoeken. Maar de deur was niet open te krijgen ; zij mocht draaien en trekken zooveel zij wilde, alles was tevergeefs, de deur was van buiten gegrendeld en Vera kon zich bijna niet voorstellen, dat dit met opzet geschied was, doch toen zij de deur der tweede kamer die voor haar eigen gebruik was afgestaan, wilde openen, bleek ook die van buiten gegrendeld, en toen alle pogingen om die te openen, vruchteloos bleken, was geen twijfel meer mogelijk : zij was opgesloten.

Zoodra den volgenden morgend de dag was aangebroken, sprong zij uit het bed en probeerde de deuren opnieuw, en nu gingen zij zonder moeite open. Zij trad aan het venster en opende het om de warme voorjaarszonnestralen binnen te laten. Het was de eerste Mei en het beloofde een echte Meidag te worden, en daarom besloot Vera een wandeling te doen en stond eenige oogenblikken later in den gang ; maar wie schetst hare verbazing toen, terwijl zij op het punt was de grendels weg te schuiven, de deur van buiten geopend werd en zij tegenover eenen jongeling stond, die blijkbaar evenzeer als zijzelve van de onverwachte ontmoeting ontstelde. Eenige oogenblikken stonden zij sprakeloos tegenover elkander, bij op den dorpel, zij in den gang, en zagen zij elkander vragend aan.

De vreemdeling was een knap man, van ongeveer dertigjarigen leeftijd, met groote, brutale, zwarte oogen, kort krullend haar en zonder baard of snevel ; zijne laarzen waren beslijkt en zijne zomerkleeding zag er wat versleten uit, terwijl hij over den eenen arm zijnen overfrak en aan de rechterhand eene kleine reistasch droeg.

— Ik vraag u om verontschuldiging, zegde hij eindelijk op beleefden toon, ik vrees dat ik u hebben schrikken.

— Dat was ook zoo, antwoordde zij met waardigheid. Mag ik vragen wat gij hier te stellen hebt ?

Bijkbaar bracht hare eenvoudige vraag hem in verwarring, want een donkere blos verfde zijne wangen en hij zag haar onrustig aan, toen hij antwoordde :

— Ik ben hier gekomen om een paar dagen bij mijne nichtje, mevrouw Graham, door te brengen. Mijn naam is David Maddox — misschien hebt gij Adèle Wel over mij hooren spreken ?

Vera schudde ontkennend het hoofd, maar zij herinnerde zich, dat de meisjesnaam van hare stiefmoeder Maddox was en het kalme optreden van den jongeling en zijne beschaalde spraak, brachten haar in de meening dat hij waarheid sprak.

— Ik weet wie gij zijt, voegde hij er bij, terwijl hij haar met onverholen bewondering aanzag. Gij gelijkt zoo sprekend op uwen vader, dat ik u overal als zijne dochter herkend zou hebben. Waart gij van dit uit te gaan ? ging hij voort, dan zou ik u gaarne vergezelden, als gij mij dit toestaat, maar laat mij eerst mijn reistasch in de studeerkamer brengen. Uw vader zou mij mijne vrijpostigheid wel vergeven, als hij het wist, maar hij komt eerst binnen een uur of zes beneden, en dan zijn wij reeds lang terug. Wij zullen Nero meenemen, hij loopt gaarne rond en hij kan alleen losgelaten worden als er kans is geen vreemdelingen te ontmoeten, want hij is een woest dier en bijt als iemand hem niet aanstaat.

De laatste zweem van twijfel in Vera's hart verdween, toen zij zag, dat de groote, kwaue hond den nieuwaangekomene zoo vriendelijk begroette en kwispelstaartend tegemoet kwam, zoodat men zien kon, hoe die twee reeds oude vrienden waren.

— Hoe bevalt het u op de Grange ? vroeg hij, nadat hij naar hare plotselinge thuiskomst en allerlei andere dingen gevraagd had en daarop maar heel korte antwoorden ontvangen had. Ik vrees dat gij het hier vreeselijk vervelend en flauw zult vinden.

— Ach, ik ben niet veel gewoon, was het onverschilige antwoord.

Intusschen hadden zij het hekken bereikt, en Vera zag heimelijk naar den ouden boom, waarin zij het brieftken van St-John zou vinden.

— Laat ons nu omkeeren, zegde zij, en zag vol verlangen naar het plaatsken waar Maurits den vorigen avond afscheid van haar genomen had. Is er hier nog niet een andere weg, om naar de Grange te komen ?

Maddox aarzelde een oogenblik voor hij antwoordde.

— Ja door het kreupelbosch. Wilt gij liever langs dien weg teruggaan ? Wij hebben tijd genoeg. Het is nog geen zes ure en in de Grange is in de eerste twee uren nog niemand op.

— Gij schijnt uitstekend van alles op de hoogte te zijn, merkte zij op, terwijl zij den weg naar het boschken insloegen.

Een vuurrooide blos bedekte zijne wangen en zijne lippen trilden, toen hij antwoordde :

— O, ja, redelijk goed. Ge moet weten dat ik heel dikwijls hier kom, vooral in het jachtseizoen. Adèle is de eenige bloedverwante, die ik hier heb, en zij, zoowel als haar echtgenoot zijn welwillend en gastvrij voor mij.

Zij gingen door het kreupelbosch en konden van uit het huis niet gezien worden ; toch was de wandeling niet zoo aangenaam als Maddox die zich voorgesteld had. Bij eene kromming van den weg sprong Nero, die tot nu toe rustig voortuitgeloopen had, plotseling op zijde en snelde op een ouden half vergaanen boomstronk toe, die er uit zag, alsof hij door den bliksem getroffen en grootendeels van zijne schors beroofd was. Daar aangekomen, bleef het dier staan en gaap, waar zij het afgesproken teeken hoopte te vinden, maar tot nu toe was hare wandeling te vergeefs geweest, en eene onverklaarbare teleurstelling en geheimzinnig verlangen folterden haren hoezem, hoeveel moeite zij ook deed zich daartegen te verzetten.

Intusschen was David Maddox op de Grange gebleven, de jongelieden hadden menig uur in elkanders gezelschap doorgebracht en zijne tegenwoordigheid had er veel toe bijgedra en om het leven op de Grange wat vroolijker te maken, al kon zelfs zijn opgewekte toon de wolken, die zich boven de sombere woning dreigden samen te pakken, niet doen verdwijnen.

Ook de dagelijksche ontmoetingen met haren vader konden Vera niet bevredigen en met pijnlijke helderheid werd het het jonge meisje hoe langer hoe duidelijker, dat de vereeniging met den gelieden vader, naar wiens bijzijn zij zoovele lange jaren gesmacht had, op eene bittere teleurstelling was uitgeloopen. Eens was zij ook onwillekeurig getuige van een tooneel tusschen man en vrouw, dat zeker niet voor hare oogen bestemd was.

Zij had juist het studeervertrek verlaten en was nog eens teruggekomen, om te vragen of zij uit de welvoorziene bibliotheek van haren vader een boek mocht nemen ; maar zij bleef verrast op den drempel staan, toen zij mevr. Graham bemerkte, gekneld aan den leunstoel van haren echtgenoot, terwijl hare armen zijn gebogen gestalte omvatten en zij smeekend tot hem opzag.

— Zeg mij dan, dat gij mij liefhebt, dat ik nog de eerste plaats in uw hart inneem, riep zij hartstochtelijk smeekend uit. Soms foltert mij de vrees, dat het meisje tusschen ons beiden gekomen is en als dat het geval is, heeft mijn leven geene waarde meer voor mij. Ja, ik weet het wel, ik ben jaloersch, maar welke vrouw, die zoo lief heeft als ik u bemin, zou dat niet zijn ? Ik zou haar kunnen dooden, als ik overtuigd werd, dat zij mij uwe liefde ontfutseld had.

Vera, die onopgemerkt gebleven was, verwijderde zich zachtjes en stelde hare vraag naar een boek tot een gunstiger gelegenheid uit. Dezelfden avond sloop zij, zoo dacht zij ten minste onbespied, het huis uit en sloeg in plaats van door de laan te gaan, het voetpad door het dichte kreupelhout in, in de hoop op dien weg niet gezien te worden en zoodoende het minder welkomene gezelschap van David Maddox te ontloopen. Maar zij had buiten den waard gerekend, want na een paar minuten kwam hij haar achterop en haalde haar in met de op eenigsins verwijtenden toon gesproken woorden :

— Waarom hebt gij mij niet gezegd, dat gij uitgaat ? Het toeval kwam mij gelukkig te hulp en stelde mij in staat, u in te halen.

— Misschien was het er mij wel om te doen, ongezien uit te gaan, zegde zij half schelmsch, half uitdagend.

— Dat zou al heel zonderling van u zijn, zegde hij en zag haar zoo doordringend aan, dat Vera voor zijne vurige blikken verlegen de oogen neer moest slaan. Vera ! ging hij op hartstochtelijken toon fluisterend voort, en greep hare beide handen. Vera ! nooit heeft eene vrouw eenige macht over mij gehad, maar ik lig als eene slaaf aan uwe voeten. Gij hebt mij betooverd, en mijn leven is verder zonder waarde, als ik dat niet aan uwe zijde kan doorbrengen. Ik ken u nog maar slechts kort, doch ik snak naar de lucht, die gij inademt en elk oogenblik, dat ik in uwe tegenwoordigheid doorbreng, vervult mij met een ongekend gevoel van weelde en geluksalgheid. Ik bemin u teeder, mijn lieveling :

Zijn grenzenlooze hartstocht maakte hem blind voor alles, en bij den stroom der woorden, die aan zijne lippen ontvloeide, had hij geene gelegenheid op te merken, met welk eene ontstelde uitdrukking op haar gelaat, het voorwerp zijner liefde naar hem opzag, en evenmin dat zij, verschrikt door de heviglheid zijner liefdesverklaring, huiverend voor zijne aanraking terugdeinsde.

— Neen, neen, houd op, het is niet mogelijk, kreet zij ontsamenhangend, maar uit het diepst van hare zi l. Ik kan u nooit of nimmer toebehooren !

Hare woorden werkten als eene straal koud water op zijn verhit brein, want hij vervolgde veel kalmer :

— Zeg dat niet, Vera, ik zal wachten, en al zoudt ge mij ook houderdmaal afwijzen, dan nog zal ik de hoop niet opgeven, en mijn aanzoek herhalen.

(Wordt voorts vervolgd.)